

'Prachtige zeester'

23 november 2024 - [Janneke Bosman](#)

Janneke Bosman is personal coach in geaardheid en coming-out, daarnaast begeleidt zij in thema's zoals carrière en burn-out, liefde & relatie, en eetproblematiek. Zij schreef eerder het boek [Van Boulimia naar Coming-Out](#). Meer informatie: www.jannekebosman.nl

Janneke deelt met ons het wel en wee van haar roze gezin. Samen met haar vriendin en hun dochtertje maakt ze van alles mee, ook op het gebied van *gay*.

Hoe werkt dat nu, zo'n roze gezin? Da's toch eigenlijk gewoon hetzelfde inmiddels als ieder ander gezin? Want tsja, tegenwoordig is een 'normaal' gezin eerder uitzondering dan regel, met alle vormen van ouderschap en samenwonen die we nu kennen. Natuurlijk is een roze gezin ook helemaal hetzelfde! En ergens juist ook weer helemaal niet. Want als je erin duikt, dan zie je tal van situaties die toch nét even helemaal anders zijn...

Puffend door de laatste loodjes

De laatste maanden zijn begonnen. Ik voel me het grootste gedeelte van de tijd als een zwaar balletje dat niet echt vooruit komt. Zelfs als ik in bed lig en wil opstaan, gooi ik mijn benen in de lucht om het voordeel van de hefboomtechniek in te zetten, en floep, ik sta rechtop. Je denkt misschien: wat overdreven, maar ik kan je verzekeren, het helpt echt.

Mijn lieve vrouw had allerlei geweldige koosnaampjes voor me, vond ze zelf. Zoals walvisje en lieve zeekoe. Ik zei: 'Lieverd, je hebt het hier tegen een hoogzwangere vrouw. Die wil zich graag ook mooi en sexy voelen. Maar dat is al best moeilijk in deze periode. En ik zit vol hormonen. Zou je je lieve koosnaampjes wat aan kunnen passen?' Sindsdien ben ik een prachtige zeester. Vooruit, daar neem ik genoeg mee.

De hormonen kunnen door m'n lijf gieren. Een paar dagen geleden kreeg ik een appje van een vriendin. Een heel normaal appje, met de vraag of we in een ander café konden afspreken. Zij wist niet dat ik graag naar mijn lievelingstentje had gewild. Ik barstte in tranen uit. Ik wist meteen: dit slaat nergens op. Mijn vriendin was boven aan het spelen met ons dochtertje en ik kwam binnen met mijn tranenstortvloed. Ik legde de situatie uit en wist hoe absurd het was. Ik lachte door mijn tranen heen. Daarop ondernam ons dochtertje actie: ze kwam op me af gelopen en pakte zachtjes

mijn hand. Ze leidde me rustig naar de gang terwijl ze me aankeek. Toen ging ze weer terug naar haar andere mama, en deed de deur dicht. En daar stond ik dan op de gang, alleen. Hier had ze even geen zin in, want ja, ze was zó leuk met haar andere mama aan het spelen. Geniaal, en ik lachte door mijn tranen heen. Even later kwam ze me halen, en mocht ik toch nog even meedoen.

De werkkamer van haar andere mama vindt ze een geweldige speelplek. Altijd als ze er even binnen mag komen om 'mee te werken', dan is ze in de wolken. Ik mag dan niet binnenkomen, want dit is hun momentje, en ze weet hoe speciaal het is als ze er eventjes onder werktijd mag zijn.

De vermoeidheid begint er nu ook echt in te hakken. Kon ik nog zo veel in het tweede trimester, de pretmaanden, nu is dat nog maar zo weinig. Het was vooral die verandering, die een uitdaging was en om aanpassing vroeg. Kon ik voorheen ons dochttertje nog zó te pakken krijgen, nu lukt me dat niet meer als ik met mijn buik achter haar aan waggel. Zo waren we laatst bij de bibliotheek, en ze begon moe te worden. Als ze moe is, dan is luisteren niet meer zo goed mogelijk... Ze had een grote ronde ontdekt in de bieb, en dat rondje besloot ze te gaan rennen. Ik had er echter ook al iemand zien rondlopen die ik niet helemaal vertrouwde, dus ik wilde haar in het oog houden. Wat wás ze snel. De lange gangen door rennen, en telkens weer een hoek om, en weer een en weer een. Ik rende zo hard als ik kon achter haar aan, maar eigenlijk kan ik niet rennen met deze buik. Uiteindelijk kreeg ik haar toch te pakken. Natuurlijk wilde ze niet mee de boeken scannen en naar huis. Dus ik moest een spartelend peutertje optillen en meenemen, samen met de boeken, onze spullen en de jas en laarzen die ze nog niet aan had. Daarna nog een eind naar de fiets lopen. Want die stond op een plek waar het mag, zodat hij niet wordt weggehaald door de gemeente. En dat was een stuk lopen. (Zie mijn eerdere column [Samen huilen](#)). Dus ik droeg alles naar de fiets, terwijl ik haar eigenlijk niet meer dragen kan. Toen we eenmaal bij de fiets aan waren gekomen, zette ik haar in haar fietsstoeltje en hing de spullen aan het stuur. Achter haar, en achter de bieb, liet ik mijn tranen de vrije loop. Ik hield het niet meer. Hoe dan!? dacht ik. Ik moet nú liggen en rusten. Ze draaide zich om: 'Wat is er mama?', en ze pakte mijn gezicht met twee handjes vast. 'O lieverd', zei ik, 'mama is eventjes héél erg moe, dat is alles. Ik moet liggen en slapen. Daarom ben ik verdrietig, en dan helpt het om te huilen. Dat is fijn.' Ik gaf haar een dikke knuffel. Ze leek het te begrijpen en we fietsten op een slakkentempo naar huis. Daar deden we samen een heerlijk middagslaapje van een paar uur.

Na een paar van die voorvallen besloot ik: nu ga ik het anders doen. Dit zijn de laatste maandjes, en ik heb support nodig. Zodat ik kan rusten en zodat er vaker iemand met meer energie bij onze kleine is. Dus heb ik een heel supportplan gemaakt, een back-up schema voor de laatste periode van mijn zwangerschap. Heel fijn, met allemaal mensen die kunnen bijspringen. Daar ben ik zo dankbaar voor. Als je zwanger bent van de eerste, kun je nog veel rusten. Wanneer er een peuter in huis rondhuppelt, is dat natuurlijk een stuk minder.

Sinds ik het schema heb gemaakt, lijkt mijn energie voor een deel terug te zijn. Ik bekijk het dag voor dag. We krijgen zoveel hulp uit de buurt. Straks rond de bevalling zijn er wel acht gezinnen die gezegd hebben te willen oppassen op ons dochttertje.

Tot die tijd doe ik het lekker rustig aan. Als je dus een (grote) slak voorbij ziet fietsen, dan ben ik het. Want alles gaat op een slakkentempo nu.

Ook krijg ik enorm veel tips binnen. Deze tip helpt heel goed: samen boekjes lezen. Dat vindt ons dochtertje heerlijk en ik zelf ook. Ze is ook groot fan van knuffelen, dus dat doen we ook volop samen, liggend op de bank of in bed. En zodra ze moe is, zorg ik dat ik we thuis zijn, dus als ze dan besluit dat ik haar moet vangen, kan ze in ieder geval niet meer ver weg rennen.

Heel af en toe heb ik ook weekendjes alleen. Dan is haar andere mama met haar naar opa en oma. Dat zijn mijn 'heilige' weekendjes en die breng ik door op de bank met een dekentje, een kruik, boeken, en ik schrijf en kijk films. Heerlijk. En wanneer ik wat energie heb werk ik in die dagen onze mini-tuin bij. Mini, ja: hij is drie bij drie meter. Op die manier kan ik opladen voor de dagen waarop de kleine hier rondhuppelt en kan ik er genoeg voor haar zijn.

Wat ik moet leren accepteren is het schuldgevoel. Het schuldgevoel naar de kleine man in mijn buik, waar ik graag meer aandacht aan zou besteden, naar onze kleine meid, die gewend is een energieke mama te hebben die met haar speelt, en naar mijn lieve vrouw, die alle zeilen bijzet, onze rots in de branding.

Tegelijkertijd weet ik: dit is het gezinsleven. We krijgen er een echt gezin voor terug, waarin we samen delen, en dus ook aandacht verdelen. Het is een voorbode van hoe het gaat zijn. Dat lijkt me heerlijk: samen knuffelen, met z'n viertjes op pad en samen gezellig thuis. Daar zullen natuurlijk ook de nodige uitdagingen bij komen, zoals twee kids tegelijk naar bed brengen als er één mama thuis is of ruzies om speelgoed.

Maar daar komen we wel doorheen. Het weegt niet op tegen de mooie momentjes die gaan komen. Kom maar op met een nieuwe dosis tropenjaren, we zijn er klaar voor. Maar wel nog even blijven zitten, kleine lieve man in mijn buik, zodat je straks mooi volgroeid bent.

